

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Een
De Wereldladder
Sri Aurobindo

Het Kosmische Bewustzijn, p. 95-96

Alleen ging hij voort, gadeslagen door de oneindigheid
Om hem heen en het Onkenbare boven hem.

Alles kon gezien worden, dat het sterfelijke oog schuwt,
Alles kon gekend worden, dat het denkvermogen nooit gevat heeft;
Alles kon gedaan worden, wat geen sterfelijke wil kon wagen.

Een grenzeloze beweging vulde een grenzeloze vrede.

In een diepzinnig bestaan voorbij aarde's,
Als oorsprong of verwant van onze ideeën en dromen,
Waar Ruimte een uitgestrekt experiment is van de ziel,
In een immateriële substantie met de onze verbonden,
In een diepe eenheid van alle dingen, die er zijn,
Verrees het universum van het Onbekende.

Een zelschepping zonder einde of onderbreking
Openbaarde de grootheden van de Oneindigheid:
Het wierp in gevaren van zijn spel,
Een miljoen stemmingen, een myriade energieën,
De wereldvormen, die fantasieën zijn van zijn Waarheid
En de formules van de vrijheid van zijn Kracht.

Het goot in de Eeuwig-stabiele's stroom
Een bacchische verrukking en feestelijkheid van Ideeën,
Een passie en beweging van eeuwigdurendheid.

Er verrezen, ongeboren in de Onveranderlijke's stroming,
Gedachten, die verblijven in hun doodloze consequentie,
Woorden, die, ofschoon stil gevallen, onsterfelijk blijven,
Handelingen, die uit Stilte zijn stomme betekenis brachten,
Zinnen, die het onuitsprekelijke overbrengen.

De Eeuwige's stilte zag in onbewogen vreugde
Zijn universele Vermogen aan het werk
In intriges van pijn en drama's van heerlijkheid
Het wonder en schoonheid van haar bestaanswil ten toon spreiden.

Alles, zelfs pijn, was het ziel's plezier hier;
Hier was alle ervaring een enkel plan,
De duizendvoudige expressie van de Ene.

Het Kosmische Zelf, p. 96-97

Alles kwam tegelijk onder zijn enkele blik;
Niets ontsnapte aan zijn uitgestrekte intuïtieve zicht,
Niets trok zich dichtbij, dat hij niet als verwant kon voelen:
Hij was één geest met deze immensiteit.

Afbeeldingen in een bovennatuurlijk bewustzijn,
Die de Ongeborene belichamen, die nooit sterft,
De gestructureerde visioenen van het kosmische Zelf,
Levend met de aanraking van wezen's eeuwigheid,
Keken naar hem als vormgebonden spirituele gedachten,
Die de bewegingen figureren van het Onuitsprekelijke.

Aspecten van het bestaan namen de wereldomtrek aan; vormen,
Die bewegende deuren openen naar goddelijke dingen,
Werden vertrouwd aan zijn voortdurende zicht;
De symbolen van Geest's werkelijkheid ,
De levende lichamen van het Lichaamsloze
Kwamen hem naderbij, zijn dagelijkse bondgenoten.

De onuitputtelijke zienswijzen van het slapeloze Denkvermogen,
Geschriften van zijn contact met het onzichtbare,
Omgaven hem met ontelbare wijzende tekens;
De stemmen van een duizend werkelijkheden van het Leven
Brachten hem haar machtige boodschappen over.

De hemelse hints, die ons aardse leven binnendringen,
De verschrikkelijke inbeeldingen, gedroomd door de Hel,
Die, wanneer hier gespeeld en ervaren, al gauw
Onze afgestompte capaciteit zou ophouden te voelen,
Of die onze sterfelijke broosheid niet lang zou kunnen verduren,
Waren daar in hun sublieme proporties neergezet.

Daar uitgeleefd in hun zelf-geboren sfeer,
Hernamen zij hun toploze hoogte en aangeboren macht;
Hun versterkende aandrang op de ziel
Beet diep in de grond van het bewustzijn
De passie en zuiverheid van hun extremen,
De absoluutheid van hun enkele roep
En de soevereine lieflijkheid of de gewelddadige dichtkunst
Van hun mooie of verschrikkelijke heerlijkheid.

Alles, wat het denken kan weten of het wijdste zicht kan zien
En alles, wat het denken en het zicht nooit kunnen weten,
Alle occulte en vreemde dingen, ver en vreemd,
Waren dichtbij het hart's contact, gevoeld door geesteszin.

Toegang vragend aan zijn natuur's poorten
Bevolkten zij de verwijde ruimten van zijn denkvermogen,
Zijn zelf-ontdekking's vlammeende getuigen,
Terwijl zij hun wonder en veelvuldigheid offerden.

Deze nu werden nieuwe delen van hemzelf,
De beelden van zijn geest's grotere leven,
De bewegende scenery van zijn grootse tijdwandel
Of het geborduurde weefsel van zijn gevoel:
Deze namen de plaats in van vertrouwde menselijke dingen
En bewogen als nabije metgezellen van zijn gedachten,
Of waren zijn ziel's natuurlijke omgeving.

Onvermoeibaar het hart's avontuur om te genieten,
Eindeloos de koninkrijken van de Geest's zaligheid,
Sloegen ontelbare tonen van één harmonie's snaren;
Elk naar zijn wijd gevleugelde universele evenwicht,
Zijn peilloze gevoel voor het Al in één,
Bracht noten van een of andere nog niet geziene perfectie,
Zijn enkele schuilplaats in Waarheid's heimelijkheden,
Zijn gelukkige zijlicht op de Oneindigheid.

Al werd daar gevonden, wat de Unieke gedroomd heeft en gemaakt,
Kleurend met onophoudelijke verrukking en verrassing
En een weelderige schoonheid van hartstochtelijk verschil
De weerkerende slag, die God plaatst in de Tijd.

Alleen het enkele tijdloze Woord ontbrak,
Dat de eeuwigheid draagt in zijn eenzame klank,
Het Idee, de zelf-lumineuze sleutel naar alle ideeën,
Het geheel van de Geest's perfecte som,
Dat het ongelijke Al rijmt met het gelijke Ene,
Het enkele teken, dat elk teken interpreteert,
De absolute index naar het Absolute.

De Ladder van Bewustzijn, p. 98

Daar, apart ommuurd door zijn eigen innerlijkheid,

Meditations on Savitri

In een mystiek spervuur van dynamisch licht
Zag hij één enkele immense hoog geboogde
wereldzuil,
Rechttop, zoals een bergstrijdwagen van de Goden,
Onbeweeglijk onder een ondoorgroendelijke hemel.
-Savitri: Boek II Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

In een mystiek spervuur van dynamisch licht
Zag hij één enkele immense hoog geboogde wereldzuil,
Rechttop, zoals een bergstrijdwagen van de Goden,
Onbeweeglijk onder een ondoorgroendelijke hemel.

Alsof van Materie's sokkel en onzichtbare basis
Naar een even onzichtbare top verrees een gekerfde zee
Van werelden klimmend, met schuimgemaande golven
Naar het Allerhoogste, naar onmetelijke breedten;
Het hoopte te vliegen naar Onuitsprekelijke's rijk:
Honderd niveaus tilden het naar het Onbekende.

Zo torende het naar ontastbare hoogten
En verdween in het verstilde bewuste Uitgestrekte,
Zoals een tempeltoren met verdiepingen naar de hemel klimt,
Gebouwd door de strevende ziel van de mens
Om te leven nabij zijn droom van het Onzichtbare.

De oneindigheid roept ernaar, terwijl het droomt en klimt;
Zijn spits raakt de apex van de wereld;
Klimmend naar grote stemloze stilten
Huwet het de aarde met afgeschermdde eeuwigheden.

Midden tussen de vele systemen van de Ene,
Door een interpreterende creatieve vreugde gemaakt,
Wijst het ons als enige onze reis terug,
Vanuit ons lange zelfverlies in Natuur's diepten;
Geplant op de aarde houdt het alle koninkrijken in zich:
Het is een kort compendium van het Uitgestrekte.

Dit was de enkele ladder naar wezen's doel.

Een samenvatting van de stadia van de geest,
Zijn kopie van de kosmische hiërarchieën
Vormde opnieuw in onze geheime sfeer van het zelf
Een subtiel patroon van het universum.

Het is binnen, onder, buiten, boven.

Het Geheim van de Evolutie, p. 98-99

Werkend volgens dit zichtbare Natuur's schema
Wekt het de aardematerie's zware sluimering
Om te denken en voelen en te reageren op vreugde;
Het modelleert in ons onze goddelijkere delen,
Tilt het sterfelijke denkvermogen naar een grotere sfeer,
Doet dit leven van vlees verlangen naar ontastbare doeleinden,
Verbindt de lichaam's dood met onsterfelijkheid's roep:
Uit de bezwijming van het Onbewuste
Zwoegt het naar een bovenbewust Licht.

Wanneer de aarde alles was en dit was niet in haar,
Dan kon denken niet zijn, noch levensheerlijkheid's respons:
Alleen materiële vormen konden dan haar gasten zijn,
Gedreven door een onbezielde wereldkracht.

De aarde baarde met deze overtolligheid
De denkende mens en meer dan de mens zal dragen;
Dit hogere schema van zijn is onze oorzaak
En draagt de sleutel van ons opklimmende lot;
Het roept uit onze dichte sterfelijkheid
De bewuste geest op, verzorgd in Materie's huis.

Het levende symbool van deze bewuste vlakken,
Haar invloeden en goddelijkheden van het ongeziene,
Haar ongedachte logica van Werkelijkheid's daden,
Opgekomen uit de ongesproken waarheid van dingen,
Hebben onze innerlijke leven's langzaam geschaalde graden vastgelegd.

Haar stappen zijn schreden van de ziel's wederkeer
Uit het diepe avontuur van materiële geboorte,
Een ladder van verlossend klimmen
En sporten, die de Natuur beklimt naar de godheid.

Holocaust van de Goddelijke Moeder, p. 99-100

Eens, onder de waakzaamheid van een doodloze blik,
Markeerden deze graden haar reusachtige neerwaartse plons,
De wijde en voorovergebogen sprong van een godheid's val.

Ons leven is een holocaust van de Allerhoogste.

De grote Wereldmoeder heeft door haar offer
Haar ziel gemaakt tot lichaam van onze staat;
Door leed en onbewustheid te aanvaarden
Weefde Goddelijkheid's dwaling uit haar eigen prachten
De rijkgeschakeerde grond van alles, wat we zijn.

Een afgod van het zelf is onze sterfelijkheid.

Onze aarde is een fragment en een overschot;
Haar vermogen is gepakt met de substantie van grotere werelden
En gedompeld in hun kleurenluister door hun sluimer verduisterd;
Een atavisme van hogere geboorte is de hare,
Haar slaap wordt geroerd door hun begraven herinneringen,
Die de verloren sferen oproepen, vanwaar zij vielen.

Onbevredigde krachten bewegen in haar boezem;
Zij zijn partners van haar grotere groeiende lot
En haar terugkeer naar onsterfelijkheid;
Zij staan toe om te delen in haar doem van geboorte en dood;
Zij ontsteken partiële schijnsels van het Al en drijven
Haar blinde zwoegende geest om
Een mager evenbeeld samen te stellen van het machtige Geheel.

De kalme en lumineuze Intimiteit vanbinnen
Keurt haar werk goed en begeleidt het nietsziende Vermogen.

Zijn uitgestrekte ontwerp aanvaardt een nietig begin.

Een poging, een half gedane tekening is wereld's leven;
Zijn lijnen betwijfelen hun besloten betekenis,
Zijn bogen verenigen niet hun hoog bedoelde besluit.

Niettemin trilt hier een of ander eerste beeld van grootheid,
En wanneer de ambigue gepakte delen de rijkgeschakeerde eenheid,
Waarnaar zij zich bewogen, hebben ontmoet,
Dan zal de Kunstenaar's vreugde lachen om reden's wetten;

Meditations on Savitri

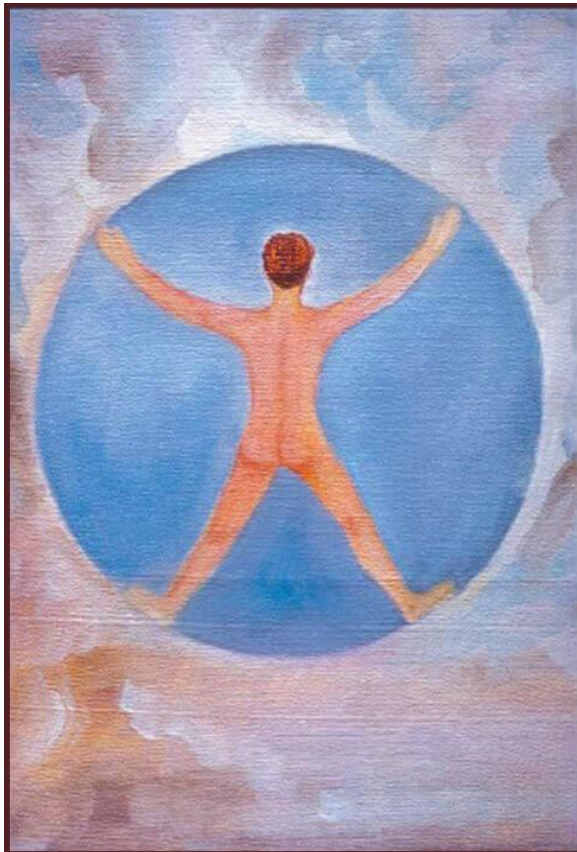

De goddelijke bedoeling zal plotseling gezien worden,
Het einde zal intuïtie's zekere techniek rechtvaardigen.
-Savitri: Boek II Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

De goddelijke bedoeling zal plotseling gezien worden,
Het einde zal intuïtie's zekere techniek rechtvaardigen.

Een grafiek zal ontstaan van vele ontmoetende werelden,
Een kubus en verenigingskristal van de goden;
Een Denkvermogen zal denken achter Natuur's geestloze masker,
Een bewuste Uitgestrektheid de oude stomme ruwe Ruimte vullen.

Meditations on Savitri

Deze vage en vloeiende schets van de ziel, mens
genoemd,
Zal zich aftekenen tegen de achtergrond van de lange
Tijd,
Een oplichtende belichaming van de eeuwigheid,
Een kleine stip zal de oneindigheden openbaren.
-Savitri: Boek II Canto I

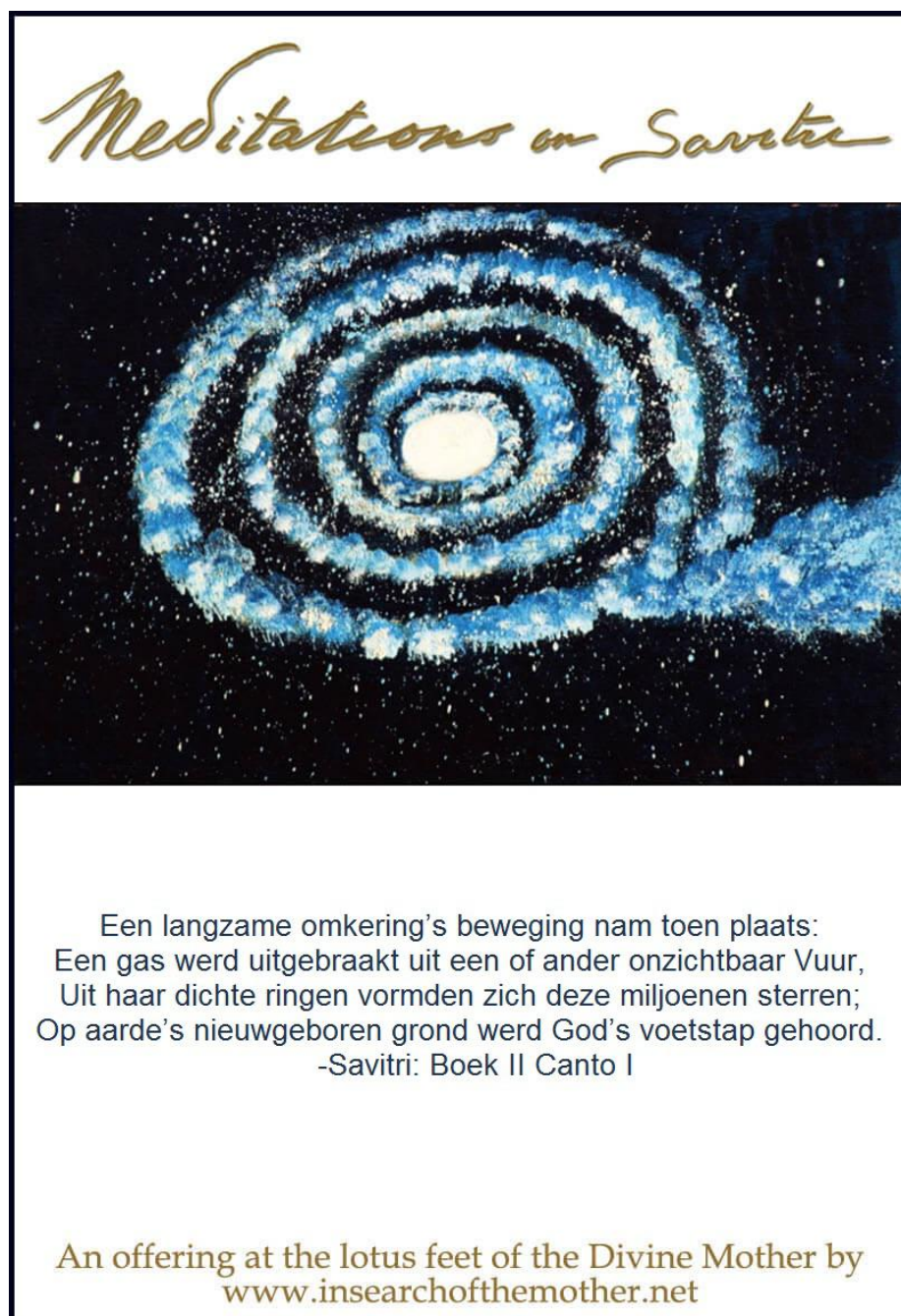
An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Deze vage en vloeiende schets van de ziel, mens genoemd,
Zal zich aftekenen tegen de achtergrond van de lange Tijd,
Een oplichtende belichaming van de eeuwigheid,
Een kleine stip zal de oneindigheden openbaren.

Het Weefsel van de Schepping, p. 100-101

Een Mysterie's proces is het universum.

Eerst werd een vreemde afwijkende basis gelegd,
Een leegte, een cijfer van een of ander geheim Geheel,
Waar nul oneindigheid behield in zijn som
En Alles en Niets één enkele term waren,
Een eeuwige negatieve, een matrix Niets:
In de vormen ervan wordt het Kind voor altijd geboren,
Dat voor altijd leeft in de uitgestrektheden van God.

Een langzame omkering's beweging nam toen plaats:
Een gas werd uitgebraakt uit een of ander onzichtbaar Vuur,
Uit haar dichte ringen vormden zich deze miljoenen sterren;
Op aarde's nieuwgeboren grond werd God's voetstap gehoord.

Door de dikke rook van aarde's onwetendheid
Begon een Denkvermogen te zien en naar vormen uit te kijken
En greep naar kennis in de onwetende Nacht:
Gevangen in een blinde stenen grip werkte Kracht zijn plan uit
En maakte in slaap deze enorme mechanische wereld,
Opdat Materie bewust mag worden van haar ziel
En als een bezige vroedvrouw de levenskracht
De nul-drager van het Al ter wereld mag brengen.

Omdat eeuwige ogen op aarde's diepten
De glanzende helderheid richtten van een zuivere blik
En een schaduw zagen van de Onkenbare,
Weerspiegeld in de Onbewuste's grenzeloze slaap,
Begon Schepping's zoektocht naar het zelf zijn beroering.

Een geest droomde in de ruwe kosmische werveling,
Het denkvermogen stroomde onwetend in het levenssap
En Materie's borsten zoogden het goddelijke idee.

Meditations on Savitri

Een wonder van het Absolute was geboren;
Het oneindige zette een eindige ziel op,
De hele oceaan leefde in een dwalende druppel,
Een in tijd gemaakt lichaam huisvestte de Onbegrensbare.
Om dit Mysterie te doorleven zijn onze zielen hier
gekomen.

-Savitri: Boek II Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Een wonder van het Absolute was geboren;
Het oneindige zette een eindige ziel op,
De hele oceaan leefde in een dwalende druppel,
Een in tijd gemaakt lichaam huisvestte de Onbegrensbare.

Om dit Mysterie te doorleven zijn onze zielen hier gekomen.

De Roep tot Immense Ontdekkingen, p. 101-102

Een Ziener vanbinnen, die het geordende plan kent,
Dat besloten is achter onze momentane stappen,
Inspireert onze opstijging naar zichtloze hoogten,
Zoals eens de afgrondsprong naar de aarde en het leven.

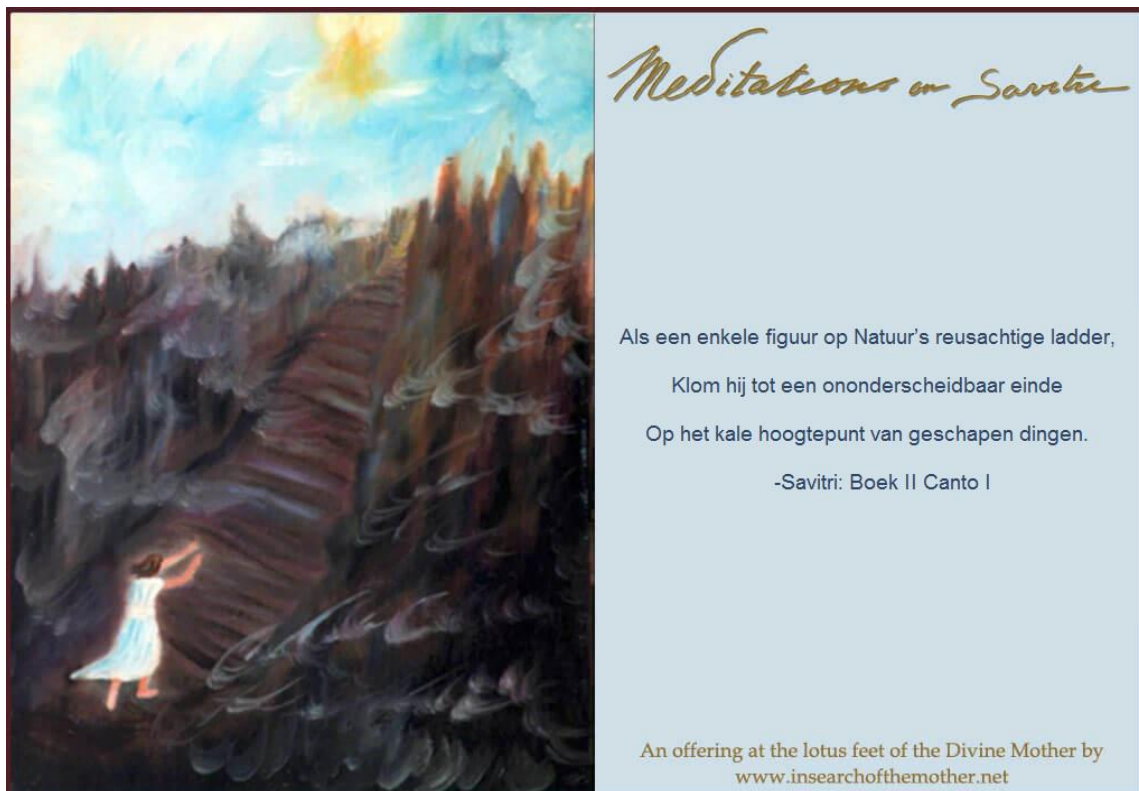
Zijn roep had de Reiziger in de Tijd bereikt.

Apart in een niet gepeilde eenzaamheid,
Reisde hij in zijn stomme en enkele kracht
En droeg de last van het wereld's verlangen.

Een vormloze Stilte riep, een naamloos Licht.

Boven hem was de witte immobiele Straal,
Om hem heen de eeuwige Stilten.

Geen termijn was gesteld voor de hoog opgestelde poging;
Wereld na wereld onthulden hun bewaakte vermogens,
Hemel na hemel hun diepe zaligheden,
Maar toch trok de onzichtbare Magneet zijn ziel aan.

Als een enkele figuur op Natuur's reusachtige ladder,
Klom hij tot een ononderscheidbaar einde
Op het kale hoogtepunt van geschapen dingen.

EINDE VAN CANTO EEN